Ч. 218. Субота 28 вересня (11 жовтня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Перед сесиєю парляменту. — Бурскі ґенерали. — Против торговлї дівчатами.)

Президент мінїстрів др. Кербер заходить ся вже тепер коло того, щоби труди посольскої палати війшли відразу на правильну дорогу і в тій цїли запросив на наради провідників парляментарних сторонництв, щоби порозуміти ся з ними що до програми. Передовсім має на меті др. Кербер порозуміти ся з ческими та нїмецкими послами, а як доносять послїднї депешї до переговорів покликанї: др. Функе, др. Шікер, др. Перґельт, др. Бернрайтер, Праде, др. Шрайнер, др. Урбан, а з ческої сторони: др. Пацак, др. Герольд, др. Страньский, др. Крамарж і др. Зачек. Понадто запрошено голову польского Кола, п. Яворского, а також послів Сільва Таруку, Кубра, Дершату і Швеґля. Наради будуть тревати від 12 с. м. аж до скликаня ради державної т. є. 16 с. м.

Порядок першого засїданя палати, що відбуде ся, як звістно, дня 16 с. м. о годинї 11 рано, есть слїдуючий: 1) перше читанє правительственного предложеня о прасовім законї, 2) справозданє комісиї о ухвалї палати послів в справі ревізиї закона товариств заробкових і господарских, 3) і 4) справозданє комісиї ревізийної в виборі послів Зазворки і Гайлїнґера. — Одним з предложень правительственних, яким палата послів має займити ся на котрімсь з перших засїдань, буде заповіджене вже міністром війни на засїданях делеґаций предложенє о побільшенє армії, бо єсть конечна потреба помноженя числа вояків до обслуги нових чотирнайцятьох батерий, які будуть утворені. — Всенїмцї наміряють взяти назад часть наглих внесень з попередної сесиї, натомість заповідають ряд нових, між иншими в справі засуджуваня нїмецких редакторів в Угорщинї. Зі сторона нїмецких поступовців будуть також поставлені наглі внесеня. — Президия молодоческого клюбу оголошує комунікат з донесенєм, що др. Кербер письмом з дня 8 с. м. обернув ся до дра Пацака з просьбою, аби він визначив послів до нарад над управильненєм національних відносин в Чехії і на Мораві. Др. Пацак доніс президентови, що клюб визначив до тих переговорів згаданих вже в горі послів.

Авдиенция бурских ґенералів у цісаря Вільгельма вже остаточно постановлена. Супротив сего Nordd. Allg. Ztg. пригадує видану цісарем ще 18. вересня с. р. заяву, що цісар готов бурских ґенералів приняти лише під услівєм, коли здержать ся від всякої противанґлїйскої аґітациї в Нїмеччинї і як зголошенє у цісаря наступить за посередництвом анґлїйскої амбасади. На ті услівя згодив ся Девет іменем своїх товаришів. Тимчасом після урядової депешї з дня 6 с. м. з Гаґи, бурскі ґенерали змінили свої погляди. Тепер они застановляють ся, чя мають взагалї просити о авдиенцию або радше дожидати візваня зі сторони цісаря.

В Франкфуртї над Меном розпочав ся нїмецкий конґрес для поборюваня торговлї дівчатами. Посадник міста Франкфурта, отвираючи конґрес, висказав надію, що конґресови удасть ся в значній части причинити ся до визволеня нещасливих дівчат з неволї. Промавляли ще: заступник міністра справ заграничних і делеґати з Франциї, Анґлїї, Росиї та инших держав. Відтак реферували представники ріжних робітничих товариств. Між иншими промавляв референт з Берлина Мерецкий, вказуючи на те, що торговлю дівчатами ведуть переважно жиди зі східних провінций. Щоби сему зарадити, видали жидівскі робітничі товариства відозву, яку розкинено в тисячах примірників. Поруч сего мають бути вислані делеґатки до провінций, заселених жидами, щоби старали ся о вишуканє для дівчат занятя, а через те берегли їх від погибели.

50)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

А Фома ішов на него і говорив переконуючо і з великим сумом:

— Ти говори! Говори менї! Я винесу твої слова, куди треба.... Я їх розумію.... І, ах, як я опалю людий! Лише погоди!.... Прийде і на мене час....

— Иди! — гістерично закричав Єжов, притиснувши ся плечима до стїни під напором Фоми. Він стояв розсїяний, придавлений, розлючений і відмахував ся від простертих до него рук Фоми. А в тій хвили двері до комнати отворили ся, і на порозї появила ся якась цїла чорна женщина. Лице єї було зле, збентежене, підвязане хустиною. Она підняла до гори голову, простягнула до Єжова руку і промовила з шипотом і свистом:

— Николаю Матвієвичу! Даруйте.... то неможливо! Зьвірский рик.... вите.... Що дня гості.. Полїция ходить.... Нї, я більше не можу терпіти! У мене нерви.... Будьте ласкаві завтра опорожнити мешканє.... Ви не в пустини живете.... довкола вас люди.... А ще образований чоловік, писатель! Всїм людям потрібний спокій.... мене зуби болять.... Зараз завтра, прошу вас.... Наліплю картки.... заявлю полїциї....

Она говорила скоро і більша часть єї слів щезала в свисті і шипотї: виріжняли ся лиш ті слова, котрі она викрикувала пискливим, роздражненим голосом. Кінцї хустини сторчали на єї голові, як маленькі ріжки і трясли ся від порушеня єї уст. Фома на вид єї розгніваної і сьмішної стати почав постепенно відступати ся до софи, а Єжов стояв, і потираючи собі чоло, з напруженєм вдивлював ся і вслухував ся в єї бесїду....

— Так і знайте! — крикнула она, а за дверми ще раз сказала: — Зараз завтра! Який сором....

— Чорт! — вишептав Єжов, тупо глядячи на двері.

— Так! А що? Строга! — здивовано поглядаючи на него, сказав Фома і сїв на канапу.

Єжов, піднявши рамена, підійшов до стола, налив половину філїжанки горівки, випив єї і сїв коло стола, опустивши низько голову. Хвилю мовчали. Відтак Фома несьміло і тихо сказав:

— Як то всьо вийшло?.... оком не вспіли моргнути і нараз така неприємність.... га?

— Ти! — підняв голову, промовив Єжов півголосом, глядячи на Фому озлоблено і дико. — Ти мовчи! Ти.... чорт тебе бери.... Клади ся і спи!.... Чудовище.... опир.... ух!

І він погрозив Фомі кулаком. Відтак налив ще горівки і знов випив....

За кілька хвиль Фома, роздягнений, лежав на софі і крізь напівзакриті очи слїдив за Єжовим, що непорушно сидів згорблений коло стола. Він дивив ся в поміст і губи єго тихо порушали ся.... Фома дивував ся: він не розумів, за що розсердив ся на него Єжов? Чей не за те, що єму виповіли мешканє? Атже він сам кричав....

— О, чорт.... — прошептав Єжов і заскреготав зубами.

Фома осторожно підняв голову з подушки. Єжов глубоко і голосно зітхаючи, знов простягнув руку до фляшки.... Тодї Фома тихонько сказав єму:

— Підемо лїпше де до гостинницї.... — Ще не пізно....

Єжов поглянув на него і дивно засьміяв ся, потираючи голову руками. Відтак встав з крісла і коротко сказав до Фоми:

— Одягай ся!

І видячи, як поволи і неповоротно Фома порушив ся на софі, він нетерпеливо і гнївно закричав:

— Ну, скорше.... Олицетворена неповоротність.... медвідь!....

— А ти не ганьби! — добродушно усьміхаючись, сказав Фома. — Чи варто сердити ся длятого, що баба розкудкудакала ся?

Єжов поглянув на него, плюнув і голосно зареготав ся....

XIII.

— Чи всї тут? — спитав Ілия Єфимович Кононов, стоячи на передї свого нового парохода і сияючими очима оглядаючи товпу гостий. — Здаєть ся, всї.

І піднявши в гору своє товсте і червоне, щасливе лице, він крикнув до капітана, що стояв вже на містку коло сиґналової труби:

— Відбивай, Петрусю!

Новинки.

Львів дня 10-го жовтня 1902.

— **Є. В. Цїсар** удїлив з приватних фондів запомоги в квотї по 200 кор. громадї Дубровиця, повіта городецкого, на докінчене будови церкви, комітетови церковному в Мавковичах на внутрішне урядженє церкви і комітетови будови церкви в Слобідцї на докінчене будови церкви.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** іменувала дра Йосифа Павловского заступником учителя в мужескій учительскій семинариї в Станиславові; Якова Богосевича, заступника учителя ґімназиї в Золочеві, заступником учителя в учительскій семинариї в Коросні. Март. Пастерчика і Івана Сметану учит. ст., Еразма Зьоловского учит. мол. в школї вид. муж. в Яслї; Тересу Нїщиньску ст. учит. 5-кл. шк. в Сухій: Йосифа Крижака управ. 2-кл. школи в Решотарах; Петра Герасимовича управ. 2-кл. шк. в Желехові вел., Елисавету Витошиньску учит. 1-кл. шк. в Майдани липовецкім; Юл. Блажиньску учит. 1-кл. школи в Майданї; — перенесла Олену Мащиковску з Рокітної до Виписки великої; Івана Чабана з Городенки до Жидачева: — перенесла в стан супочинку Франц. Властипинївну, учительку в Волї радехівскій; — дальше іменувала ц. к. краєва рада шкільна Ел. Мартинець учителькою 1-кл. школи в Пшеничниках і Ів. Тогана учителем 1-кл. школи в Залужи; перенесла Вас. Гнаткова старшого учителя 4-кл. шк. в Обертинї на таку саму посаду до Роздола.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** оповіщує, що з днем 3 (16) жовтня отвирає нові складницї в слїдуючих місцевостях: Новій горі, хшанівского повіта, Гаях великих, тернопільского повіта, Горчицях, бохеньского повіта, Щитівцях, залїщицкого пов., Городовицях, старосамбірского пов., Грушові, дрогобицкого пов., Будзові, вадовицкого пов., Дэлензї, бжеского пов., Мисткові, грибівского пов., Конюшках, рогатиньского пов., Фирлїєві, перемишлянського пов., Магдалівцї, скалатського пов. і Чорнїй, ропчицкого повіта.

— **Одноразові запомоги** на будови інтернатів при семинариях учительских удїлив видїл краєвий: для другого інтернату у Львові при ул. Льва Сапіги, обчисленого на 100 учеників 12.000 кор.; для інтернату в Залїщиках 10.000 кор.; на розширене інтернату в Тернополи 2.000 кор.

— **Десятилїтний ювилей** школи сторожі скарбової в Сигнївцї під Львовом відбув ся вчера. З тої нагоди відбула ся рано служба Божа на подвірю касарнї. В богослуженю взяло участь кількох радників скарбових і віддїл сторожи під проводом свого команданта комісаря сторожі скарбової п. Вайде'го. По богослуженю відбула ся дефіляда віддїлу перед зібраними гостями. Відтак зібрали ся участники в сали ґімнастичній, де виголосив відповідну промову старший радник п. Прокопович і закінчив єї окликом в честь Цїсаря. Іменем сторожі відповів командант п. Вайде.

— **Арештоване за обманну криду.** Перед кількома недїлями збанкротував в Перемишли купець Дульдіґ, а віденьский союз кредиторів зробив донесене до суду, що Дульдіґ оголосив криду лиш длятого, щоби визискати своїх кредиторів. Прокуратория державна зарядила арештоване Дульдіґа а також єго батька і тестя Ґросмана, котрі були єму в тім помічні.

— **Конї до Берлина.** По причинї великої дорожнї мяса в Нїмеччинї, появили ся на торгах провінціональних в Царстві польскім купцї коний з Нїмеччини. Купують они конї без огляду на їх здібність ужиткову, лише в добрім станї і вивозять до Берлина до тамошних кіньских різниць. Сими днями закуплено в Сувалках около 40 штук і відставлено просто до Берлина. Задля великої дорожнї мяса, попит за кіньским мясом зріс до тої степени, що цїна пів кільограма виносить 60 фсників.

— **Незвичайна месть „суджених“.** Як нїмецкі дївчата вміють радити собі в справах сердевих зі зводниками, сьвідчить слїдуюча подія, котру описують надреньскі дневники. В місточку Гайдельскруґ, в охрестности Аквізграну, мешкав молодець дуже „кохливий“. Трем панночкам нараз присягав він вічну любов, тому кожда з них уважала себе за „суджену“. Однакож по якімсь часї довідали ся, що всї суть зрадником обманені. Отже постановили зімстити ся на обманця. Порозумівши ся з собою, стягнули его підступом до поблизького лїса, там привязали до дерева і так порядно обили, що нещасливий по тій операциї перенїс ся до лїпшого сьвіта. По тім віддали ся в руки справедливости.

— **Поїздка до Риму.** На запитане, з многих сторін поставлене, подає комітет до відомости, що можна їхати до Риму першою а) рутою а вертати або б) другою рутою, а в тім случаю виносила би цїна їзди: I. кл. 119, II. кл. 84, III. кл. 50 злр.; або (вертати) в) третою рутою, а в тім случаю виносила би цїна їзди: I. кл. 150, II. кл. 104, III. кл. 65 злр. там і з поворотом. Також подає ся до відомости, що II кл. під б) в другій рутї виносить 137·90, а не 135 злр., а під в) в третій рутї III кл. 84·61, а не 71·88 злр., як було через похибку подано.

— **Борба о міліони.** У Відни жиє вдовиця панї Анна Мілявер, з роду Гельмрайх, котра розпочала тепер борбу о малу дрібничку, бо лиш о 16 міліонів золотих риньских. Шість лїт тому назад довідала ся панї Мілявер, що єї своякы по батькови були шляхтичами і що один з тих шляхоцких потомків, Тома Гельмрайх, записав своє майно, зложене з посїлостий в долїшній і горішній Австриї, в Зальцбурзї і Гофґастайнї та з многих цїнних паперів, подальшим своякам з бічної лїнії, котрі не мали права до тої спадщини. Маєтности, о котрі розпочала ся борба, представляли ще за житя їх властителя вартість 16 міліонів. Панї Міляєвер попало ся случайно ще перед шести роками одно число урядової ґазети віденьскої з 1872 р., в котрій була оповістка, взиваюча свояків помершого Вирґіля Гельмрайка, щоби зголосили свої претенсиї до єго спадщини. Тогди зачала она робити доходженя, а наслїдки того були такі, що єї арештовано і замкнено до арешту, яко особу підозріну о то, що хоче хитрим способом присвоїти собі своє майно. З браку доказів мусїв суд єї увільнити, а она робила дальші доходженя і довела до того, що остаточно може вже тепер розпочати процес о майно походяче ще з 1747 року.

— Добре!

Капітан відкрив велику голову, побожно перехрестив ся, поглянувши на небо, повів рукою по широкій, чорній бородї, крякнув і закомандував:

— Назад!

Гостї уважно і мовчки слїдили за рухами капітана, і ідучи за его приміром, стали також хрестити ся, при чім їх шапки і цилїндри майнули у воздусї, як стадо чорних птиць.

— Благослови, Господи! — побожно зітхнув Кононов.

— Кермою наперед! — командував капітан.

Великаньский „Илия Муромець“ могучим зітхненем випустив густий клуб білої пари, і плавно, як лебедь, рушив против струї.

— Як пішов! — з одушевленем сказав радник Луп Григориєвич Резнїков, чоловік високий, худий і хороший. — Не дрогнув! Як панна в танець.

— Середний хід!..

— Не пароход, а Левіятан! — богобоязливо зітхаючи, мовив рябий і згорблений Трофим Зубов, громадский староста і перший в містї лихвар.

День був сїрий; цїлком покрите осїнними хмарами небо відбило ся у водї ріки і надало їй холодного, оловяного блеску. Ясніючи від нового окутя, пароход плив по одностайнім поли ріки як величезне, ярке пятно і чорний дим єго віддиху стояв у воздусї тяжкою хмарою. Цїлий білий з рожевими накривками над колесами і ярко-червоними колесами, він легко різав грудию холодну воду і розганяв єї до берегів, а шиби в круглих вікнах боків корабля і кают ясно сьвітили ся, немов усьміхали ся вдоволеною, торжественною усьмішкою.

— Панове, поважане товариство! — здоймивши капелюх з голови, промовив Кононов, низько кланяючи ся гостям. — Коли ми тепер, так сказати, віддали Богу Боже, то позвольте, щоби музиканти віддали цїсарю цїсареве!

І не ждучи відповіди гостий, він приткнувши кулак до уст, крикнув:

— Музика!

Войскова орхестра, що стояла за машиною, заграла марша.

— А Макар Бобров, директор-основатель місцевого купецкого банку, став підсьпівувати приємним басиком, вибиваючи такт пальцями на своїм величезнім животї.

— Прошу, панове, за стіл! Будьте ласкаві! Чим хата богата.... хе-хе! Покорно прошу.... — запрошував Кононов, повертаючи ся в тісній громадцї людий.

Було їх до трийцять, самі солїдні люди, цьвіт місцевого купецтва. Ті з них, котрі були старші, лисі і сїді, одягнули ся в старомодні сурдути, кашкети і чоботи з високими холявами. Але таких було не богато: переважали цилїндри, черевики і модні анґлези. Всї они товпили ся на передї корабля і постепенно уступаючи просьбам Кононова, ішли на зад корабля, покритого вітрильним полотном, де стояли столи з закускою. Луп Резнїков ішов під руку з Яковом Маякиним і нахиляючи ся до его уха, щось шептав єму, а той слухав і незначно усьміхав ся. Фома, котрого хрестний отець привів на торжество по довгих намовах, не найшов собі товариша серед тих нелюбих єму людий і однако держав ся на боцї від них, понурий і блїдий. Послїдні два днї в товаристві з Єжовом сильно пив: тепер болїла его голова з похміля. Єму було ніяково в тім солїднім і веселім товаристві; гомін голосів, звуки музики і шум парохода — всьо то дражнило его.

Фома відчував конечну потребу витверезити ся і єму не давала спокою гадка, длячого его хрестний отець був нинї такий ласкавий з ним і чого привів єго сюди, в товариство тих перших в містї купців? Чого він так упертo намавляв его а навіть просив іти до Кононова на посьвячене і обід?

— А ти не упирай ся, а ходи! — пригадував собі Фома намови хрестного вітця. — Чого утїкаєш перед людьми? Характер маєш з природи, а що до богатства то не гірший від других.... Треба держати ся з усїми на рівнї.... Пійдем!

— А колиж ви, тату, будете зі мною говорити поважно? — питав Фома, слїдячи гру лиця і зелених очий Якова Тарасовича.

— В справі твого освобождення від інтересу? Хе-хе! Поговоримо.... поговоримо, друже! Чу-удний ти! Щож? До монастиря підеш, покинувши маєток? По примірі сьвятих угодників.... га?

— Там вже.... побачу! — відповів Фома.

— Так.... Ну, а заки до монастиря, то поїдемо! Збирай ся живо.... Потри собі лице чим мокрим, бо дуже напухле. І покропи ся кольоньскою водою, возьми у Любови, щоби не заносило від тебе шинком.... Живо!

Приїхавши на пароход в часї молебна, Фома станув на боцї і цїлу службу приглядав ся купцям.

Ось Луп Резнїков; він розпочав кариєру, удержуючи публичний дім і якось відразу розбогатів. Кажуть, що від удушив одного із своїх гостий, богатого Сибіряка.... Зубов в молодости займав ся скупобуванєм селяньскої пряжи. Два рази банкротував.... Кононова перед двайцятьма лїтами судили за підпал, а тепер також веде ся против него слїдство за злочин против моральности. Разом з ним, вже другий раз потягнений до одвічальности за такий самий злочин і Захар Курилїв Робустов, товстий і низенький купець з круглим лицем і веселими, голубими очками.... Між тими людьми нема майже нї одного, о котрім Фома не знав би чого небудь ганьблячого.

І він знав, що всї они певне завидують успіхови Кононова, котрий з року на рік все побільшує число своїх пароходів. Богато з них жиє в незгодї з собою, всї не знають пощади один для другого в купецких торгових справах і всї знають один про другого якісь негарні, нечестні поступки... Але тепер зібравши ся довкола Кононова, торжествуючого і щасли-

— „Товариш“, ілюстрований календар на **1903 р., Річник II**, вже вийшов, і, як гадаємо, зробить милу несподіванку нашій публиці. Видавництво „Товариша“ перейняло на себе Тов. „Просьвіта“ і не щадило видатків, щоби зробити з него, о скілько се лиш можна, практичний і догідний підручник всілякого знаня. „Товариш, ілюстрований календар Товариства „Просьвіта“ — такий єсть тепер его заголовок, — містить в собі крім численних звичайних інформаций календарских, ще й богато научного материялу, обробленого так, щоби був легко приступний для кождого. Не хочемо тут обговорювати всего змісту календаря, щоби не відобрати єму того вражіня, яке може в першій хвили зробити на читателя, і длятого звернемо тут лиш увагу на многі ради господарскі і гігієнічні та на „Управу ростин господарских“, коротку, але основну і першу у нас в тім роді науку господарства рільного, котру пояснюють гарні і практично підобрані ілюстрациї. Крім того знайдуть в нім читателі коротку, але основну історию і поясненє тих страшних зявищ природи, якими зазначила ся перша половина 1902 р.: „Землетрясенє в Шемасї“ і „Катастрофа на Антиллях і єї причини“, а гарні ілюстрациї і карти причинять ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсім щось нового і оригінального, що приносить сегорічний „Товариш“, — то короткий підручник науки гри в шахи, до котрого додана ще й карта, з котрої може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю з картону. Додамо ще, що „Товариш“ на 1903 р. містить в собі крім вінєт в календаріюм 65 ілюстраций і 3 карти. Устав церковний, для більшої вигоди тих, що его потребують, долучає ся до календаря окремою книжочкою. Мимо значного збільшеня обєму в порівнаню з торічним, — бо о цїлих три аркуші — цїна „Товариша“ позістає та сама що й торік т. є. 1 корона.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци вересни с. р. 15.070 важних поліс на суму 13,954.710 кор. обезпеченої вартости з премією 125.076 кор. 77 сот. Разом від початку року по конець вересня с.р. видано 89.050 важних поліс на суму 88,759.939 кор. з премією 804.716 кор. 42 сот.; попередного року за той сам час було 76.749 важних поліс на суму 77,059.785 К. з премією 692.197 кор. 22 сот.; т. є. сего року о 12.301 поліс і 112.519 кор. 20 с. премії більше.

Шкід у вересни прибуло 108, разом від 1 січня до 31 вересня було 777 шкід, з котрих 762 вже виплачено, 3 шкоди находять ся в ліквідациї, а виплату 12 відшкодовань (в сумі 6.172 корон 49 сот.) на разі з причин правних здержано.

Сума всїх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 425.721 кор. 69 сот.; з чого по потрученю части реасекурованої, лишаєсь на власний рахунок 195.035 корон 32 сот.

Попередного року в тім самім часі було 712 шкід на суму 381.575 кор. 9 с. (на власний рахунок 183.789 кор. 32 с.)

При відновленю поліс по конець вересня с. р. зараховано членам титулом 8% звороту квоту 51.655 кор. 93 сот.

Фонд резервовий з кінцем серпня с. р. виносить 446.949 кор. 25 сот.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 1-го жовтня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Трієсті зелїзницю льокальну Ґерц-Гайденшафт зі стациями Ст. Петер коло Ґерц, Фольчадраґа, Дорнберґ, Батує, Гайлїґенкрайц-Цеста, Гайденшафт і перестанками Првачіна і Кампіє. — Стациї уряджено для загального руху, а перестанки тільки для руху пакункового. — Перевіз товарів вибухових зборонений.

— Дня 1 жовтня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Віднї поміж стациями Абсдорф-Гіперсдорф і перестанком Тіфенталь на шляху Відень-Еґер перестанок „Абсберґ“ для руху особового і пакункового.

— Дня 1 жовтня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. в Пільзні зелїзницю льокальну Карльсбад (Дальвіц-)Меркельсбрін зі стациями Дальвіц, Содав, Ліхтенштадт, Меркельсґрін і перестанком Ґроссен тайх. — Стациї уряджено для загального руху, а перестанок тільки для руху особового.

— XIX додаток до особової тарифи для західних зелїзниць льокальних: З днем отворення руху на зелїзници льокальній Карльсбад (Дальвіц)-Меркельсбрін і на шляху Влашін-Унтеркральовіц, увійде в житє додаток XIX до згаданої тарифи. — Додаток сей обіймає постанови тарифові і кільометросказ віддалень на маючих ся отворити шляхах, як також доповненя і зміни тарифи головної. — Додаток сей можна дістати в касах ц. к. Дирекций зелїзниць державних або за посередництвом стаций по 20 сот. за примірник.

— Дня 15 вересня с. р. отворено в окрузї ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Інсбруку, вузкоторову зелїзницю льокальну Бреґенц-Безав зі стациями Бреґенц, Кеннельбах, Дорен, Лянґенеґ, Лїнґенав, Еґ, Андельсбух, Шварценберґ, Безав, і перестанками Бреґенц зел. льок. Лїден, Лянґенбух, Оберлянґенеґ і Райте, для прилюдного ужитку. Наведені стациї уряджено для загального руху, а перестанки тільки для руху особового і пакункового. — Ладівня Померн'ґрабен служить тільки для товарів в ціловозових наборах.

— Австро-угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 жовтня 1902 входить в житє додаток до тарифи часть I розділ Б.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 10 жовтня. Wiener Ztg. оповіщує розпоряджене міністерства скарбу з оповіщенєм, що банк австро-угорский розпічне дня 20 с. м. видавати банкноти 100-коронові, а рівночасно розпічне ся стяганє банкнотів 100-ґульденових.

Мадрид 10 жовтня. Часописи доносять, що рада міністрів ухвалила знести стан облоги в Барцельонї. Дотичний декрет буде предложений королеви до підписаня. Парлямент збере ся на нараду дня 20 с. м.

Відень 10 жовтня. Як зачувати зараз на початку нової сесиї парляменту заменує Цїсар 16 членів палати панів.

Женева 10 жовтня. Вибух тут загальний страйк. До страйку прилучили ся складачі. Більша часть часописий нинї не вийде. Військові патролї переходять улицями міста. Спокою не заколочено нїгде.

Білгород 10 жовтня. Бувший міністер фінансів в кабінетах Ґарашаніна і Новаковича, Стефан Попович, помер тут вчера.

Надіслане.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блія до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Панька ч. 21 по зниженій цїнї 8 К за комплет.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

вого, они злили ся в тісну, темну масу і стояли та дихали як один чоловік, мовчаливі і окружені чимсь хоч і невидимим, але твердим, чимсь таким, що відтручувало Фому від них і будило в нім несьміливість перед ними.

„Обманцї“... — думав, додаючи собі відваги.

А они тихонько покашлювали, зітхали, хрестили ся, кланялись і окруживши духовеньство тісною лавою, стояли непохитно і твердо, як великі, чорні камені.

„Удають“ — говорив до себе Фома. А стоячий побіг з ним горбатий і кривий Павлин Гупін, що недавно пустив по сьвіті дітий свого дурноватого брата, з перенятєм шептав, глядячи одиноким оком в захмарене небо.

— „Го-осподи! Да не яростію Твоєю обличиши мене.... ниже гнївом Твоїм накажеши мене“...

І Фома відчував, що той чоловік взиває Бога з непохитною, глубокою вірою в Его ласку.

— „Господи Боже отець наших, заповідавий Ною, рабу Твоєму, устроїти кивот ко спасенію міра...“ — грубим басовим голосом говорив сьвященик, підносячи очи до неба і простягаючи руки до гори: — „І сей корабель соблюди і дажд єму ангела блага, мирна... хотящія плити на нем сохрани...“

Купецтво однодушно, широкими розмахами рук клало хрести на свої груди і на всїх лицях виявляло ся одно чувство віри в силу молитви.

Всї ті образки врізали ся в память Фоми і викликали в нім зачудованє над людьми, котрі уміючи твердо вірити в ласку Господа, були такі жорстокі для чоловіка. Він уперто слїдив за ними, бажаючи підхопити їх фальш, пересьвідчити ся о їх ложи...

Его гнївала їх солідна твердість, то однодушне довірє до себе самих, триюмфуючі лиця, грімкі голоси, сьміх. Они вже позасїдали за столи, заставлені закусками і любували ся величезним, трохи не на сяжень довгим осетром, хорошо обсипаним зеленю і великими раками. Трофим Зубов, підвязуючи серветку, щасливими, солодко прижмуреними очима глядів на великаньску рибу і говорив до сусїда, мельника Йони Юшкова:

— Йона Никифорич! Гляди: кит! Безпечно для твоєї особи може бути футералом.... що? Ха-ха! Як нога в чобіт влїзеш, що? Хе-хе!

Маленький і кругленький Йона осторожно простягав коротеньку руку до срібної вази з сьвіжим кавяром, жадно чомкав губами і завертав очима на фляшки перед собою, боячи ся перевернути їх.

Напротив Кононова, на кізлах, стояла піввідрова бочілка з старою горівкою, спровадженою з Польщі, в великаньскій мушли, окованій сріблом, лежали устрицї, а висше понад всї страви піднимав ся якийсь ріжноцьвітний паштет, зроблений в виді вежі.

— Панове! Прошу! Хто чого бажає! — кричав Кононов. — У мене всьо відразу... що кому сподобає ся... Наше рідне, росийске і чуже, заграничне... всьо разом! Так лїпше... Хто чого бажає? Хто хоче слимаків, рачків тих? З Індиї, кажуть...

А Зубов говорив до свого сусїда, Маякина:

— Молитва: „Во еже устроїти корабль“ — до річного парохода не надає ся, т. є. не то не надає ся, а одної єї мало... Річний парохід, як місце постійного перебуваня корабельної обслуги, повинен бути прирівнаний до дому... Значить, треба крім молитви „Во еже устроїти корабль“ — читати ще молитву на засноване дому... Але чого ти напєш ся?

— Я чоловік непитущий... налий хиба крихітку горівки — відповів Яков Тарасович.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).